

INDIANKLUBBEN I SVERIGE NYHETSBRIV

Senaste nytt nr 14 2018

Fredag 2018-07-13

HEJ ALLA INDIANINTRESSERADE Indianklubbsnoteringar 14, 2018

Semestertider... eller?

Ett nyhetsbrev publicerat av

INDIANKLUBBEN i Sverige

Utkommer ungefär var annan vecka

Sammanlutningen har också en tidning

en tidskrift med historiskt och kulturellt material om indianer, skrivet av medlemmar i

INDIANKLUBBEN

Ansvarig utgivare: Bertil Thörn
Redaktör: Bertil Thörn
Grafiskform: Bertil Thörn
Redaktionskommitté: Bertil Thörn
Hans-Olof Olsson

Tidningsredaktionens adress:

c/o Bertil Thörn
Bendzgatatan 25
256 57 Helsingborg
tel. 042 - 29 13 61 ; 070 - 532 96 89
Bankgiro: 5070-4295

E-post:
bertil.thorn@bredband.net
hansolof.ohlsson@telia.com

Vi finns även på webben. Hemsidans adress :

<http://www.indianklubben.org>

Ni som får det här informationsutskicket via E-post får det för att ni är medlemmar i INDIANKLUBBEN, eller att ni vid något tillfälle på annat sätt har visat intresse för Nordamerikas indianers kultur eller historia.

Om ni inte längre vill ha dessa utskick meddela mig då det via ett mail eller enkelt postkort, brev eller per telefon

Kanske är det så att ni just nu njuter av er välförtjänta sommarvila. Men för många är det jobb som vanligt. Och för oss pensionärer så är allt också "bara som vanligt". Men solen skiner och Indianklubben lever och har hälsan. Vad kan man mera önska sig. Ja kanske att ett av de många hotfulla moln som tornar upp sig kring EU, nämligen beslutandet om att begränsa tillgången till fri media-distribution, ska modereras och inte bli så hotfullt som det kan verka. Mera om det längre fram.

Så ytterligare några rader om den träff vi hade på Etnografiska Museet i Stockholm tisdagen den 26 juni. Det jag hann med att dokumentera i det förra utskicket handlade mest om den förträff vi hade med de indianska gästerna på måndagskvällen och det samtal som då utspann sig. Ett samtal som var mycket intressant och givande. Men här, på kommande sidor, nu något mera om själva träffen på museet och om hur fantastiskt det var att verkligen få komma tillbaka till den här storslagna miljön.

Från den indianska världen ska vi också försöka få med några inblickar. Det är till exempel glädjande att nyhetskällan "Indian Country Today" nu återigen börjar hämta sig efter det halvårslånga stoppet. En nystart som förvisso ännu är lite stapplande, men som ändå är på väg att hitta sin nya form och som med tiden säkert blir lika viktig för nyhets spridningen som den var medan Ray Halbritter, ordförande för Oneida Nation Enterprises var den som dagligen försåg världen med viktig information från indianvärlden.

För övrigt har vi kämpat oss igenom ett fotbolls-VM med allt vad spänning, glädje och sorg sådant genererar.

Sommarvarma hälsningar önskar BERTIL THÖRN

Träffen på Etnografiska

Tisdagen den 26 juni samlades en stor grupp intresserade åhörare på Etnografiska Museet i Stockholm för att på plats höra två nutida släktingar till den välkände indiankrigaren Crazy Horse berätta om sin släkt och om det jättelika arbete de har gjort för att i detalj beskriva så stor del av slakten som möjligt i ett traditionellt familjetråd. Man förstår vilket enormt omfattande arbete de har utfört, när de omtalar att man nu på den manliga sidan har dokumenterat upp till omkring 5000 namn och motsvarande på den kvinnliga sidan hela 8000 namn! De exakta siffrorna noterade jag inte och de ska därför endast tas som indikatorer. För mig låter de dessutom helt orimliga. Så fäst alltså inte alltför stort avseende vid dem. Det ska då genast också sägas att det familjetråd, som är presenterat i den bok som slakten har gjort tillsammans med William Matson, inte på långa vägar visar ens en bråkdel av hur slakten ser ut.

Anledningen till att man har företagit sig detta jättelika arbete är för att försäkra sig om att de verkliga släktförhållandena nu en gång för alla ska bli fastställda och accepterade. Det har genom åren förekommit en mängd varierande uppgifter om vem som är släkt med vem. Och det har förekommit rena bedrägerier, där personer som har utgivit sig för att vara släkt i rakt nedstigande led till Crazy Horse, har försökt att slå mynt av detta förhållande på ett eller annat sätt. Och, inte minst, har stora företag utan tillåtelse använt namnet "Crazy Horse" som en del av sin marknadsföring. Och det är ett område där stora pengar är involverade. Så för att skydda "varumärket Crazy Horse" har familjen Clown nu dragit ett antal företag inför rätta för att få dem att sluta missbruka namnet och, i samband med det, få betala skadestånd till slakten. Floyd Clown kunde nu berätta att de faktiskt har haft framgång i detta och vunnit ett antal mål i rättssystemet. Men för att kunna driva sådana rättsärenden krävs att det finns faktauppbäckade vittnesmål som stärker familjens rätt. I det här fallet har man huvudsakligen använt sig av bouppteckningar efter avlidna släktingar för att kunna bevisa sina skäl. Dock är det mycket svårt för oss svenskar att riktigt förstå hur alla släktled hänger ihop. Indianska släktskapsregler är betydligt mera vidlyftiga än våra. Så en person, som vi kallar kusin, är bland indianerna jämställd med en bror eller syster. Begreppet "grandfather" (farfar) är hos oss endast min faders fader och inget annat. Bland indianerna kan det vara samma sak, men det kan också vara en anfader långt tillbaka i tiden, liksom det kan vara farfaderns bror, eller till och med i vissa ytterlighetsfall vara ett begrepp för Gud. Inte heller underlättar det, att män bytte namn med jämna mellanrum under sin levnad och det fanns även smeknamn som kunde användas lika frekvent som det riktiga namnet. Slutligen har vi också det mycket personliga förhållande som två män kunde ingå med varandra och som kallades "hunka". Det var två män som inte alls var släkt, men som ingick ett slags blodbrödraskap, som många gånger kunde vara långt mycket mera närstående än en regelrätt broderskapsrelation. Allt det här ger ju naturligtvis förutsättningar för denna otroliga mängd av släktskapslänkar. Att de flesta män hade flera hustrur ger ytterligare påspädning av nya släktgrenar. Men att verkligen hålla reda på allt detta är en enorm uppgift. Och även om bröderna nu anser sig ha fastställt alla grenar så ska man vara medveten om att det fortfarande finns avvikande uppfattningar i många av dessa fall.

De föredragningar som de båda bröderna Clown gjorde under ett timslångt anförande handlade till stor del om detta enorma arbete, syftet med det och det resultat man kommit fram till. Så mycket om kulturella, sociala eller ceremoniella frågor togs inte upp. Och dagens situation på reservaten berördes inte alls. Detta kom i stället till viss del fram under den frågestund som följde på brödernas framställning. Men många gånger blev svaren tämligen svävande. De vet mycket väl vad de ska avslöja och vad som är viktigt att låta få stanna kvar i det där lite hemlighetsfyllda och spekulativa rummet. Som till exempel svaret på den oundvikliga frågan "var är Crazy Horse begravd". Det typiskt indianska svaret blev då: "when Grandfather is ready, he will tell"! En annan sådan här lite "känslig" fråga är hur man språkligt ska benämna folket. Och här kände jag redan under våra annars väldigt öppenhjärtiga samtal kvällen innan träffen på museet, en närmast lite fientlig reaktion, så fort jag råkade säga ordet "indian". Direkt blev jag då avbruten med ett nästan lite ilsket: "vi är inte från Indien"! Och så kom en lång utläggning om att de minsann var Minniconjou och inget annat. Och trots att jag gjorde mitt bästa för att uttala det välkända stamnamnet så rätt jag förmådde, med ett tydligt "...chou på slutet, så fick jag veta att, nej, så ska det inte låta, utan "Mnikochou" skulle det vara! Där skulle minsann inget "n" höras. Antagligen är de så vana vid att vita inte förstår det, så att de bara utgick från att jag hade uttalat det som

det stavas. Det är sådana här småsaker som visar på att de flesta indianer är mycket känsliga för och ivrigt bevakar sin särart. Att de vill visa, att de minsann inte är som alla vanliga amerikaner. De är speciella! De är *Mnikochou* !!! Jag tycker faktiskt det är lite både rörande och glädjande. De visar ändå en stolthet över sitt ursprung mitt i all bedrövelsen, av att i mångt och mycket vara satta på undantag i samhället. Det inger hopp och framtidstro.

Mycket glädjande var också att dagens program hade lockat så många besökare till Etnografiska Museet. Som mest under dagen uppgick publiken till lite drygt etthundra personer! Min egen förhoppning hade varit att något tjugotal Indianklubbsmedlemmar skulle dyka upp och så visste jag att Tony Sandin, med flera, hade tipsat ett flertal bekanta samt att Bill Matson själv via Facebook hade aviserat boksigneringsdagen. Men att det ändå skulle bli så många besökare var för mig en överraskning, men samtidigt en stor glädje. Vi vet ju sedan tidigare att alla träffar vi har haft på museet genom åren har varit välbesökta. Så mitt hopp nu är att vi även i framtiden ska kunna få tillfälle att hålla även mera traditionella sammankomster i dessa fantastiska lokaler. Det var också en stor glädje för mig personligen att nu åter träffa medlemmar som jag inte har träffat på åtskilliga år. Alldeles speciellt vill jag uppmärksamma att min vän och gamle vapendragare Staffan Brunius, före detta intendent vid museet, tog tillfället i akt att på nytt stödjade oss genom att ställa upp och hjälpa till med förmiddagens rundvandring i museets indianska samlingar. Staffan var den som i alla år, fram till sin pensionering, var vår viktigaste stöttepelare i kampen mot andra delar av museiledningen om att få arrangera våra medlemsträffar i dessa fantastiska lokaler. Andra personer som bidrog till det lyckade resultatet av denna träff var den nye intendenten Martin Schultz och museets fotograf Tony Sandin, som vi alltid har haft mycket god hjälp av. Men sist och slutligen måste ändå vår medlem Curt Währme uppmärksammas för sitt mycket stora engagemang. Utan hans goda kontakter i indianvärlden och hans oppoffrande och osjälviska arbete genom att stå för såväl transporter som logi för de amerikanska gästerna var han den som över huvud taget gjorde det här arrangemanget möjligt. Ett varmt tack till alla.

Vännen Lars-Erik Jansson, en av våra allra tidigaste medlemmar och fotograf till yrket, dokumenterade hela föreställningen och har samlat alla sina bilder på en CD-skiva. Men då många för mig obekanta deltagare finns med på dessa bilder vill jag inte utan tillstånd publicera mera än några enstaka bilder. En bild som jag dock känner mig säker på att kunna visa är våra huvudgäster. Från vänster: Douglas "Doug" War Eagle, Floyd Clown och bok- och filmproducenten William "Bill" Matson.

Förslag om skärpta regler för upphovsrätt på Internet

EU-parlamentet röstade förra onsdagen nej till ett kontroversiellt förslag om upphovsrättsskydd på Internet. Förslaget syftade till att stärka upphovspersonernas rättigheter, men kritiker har menat att det skulle kunna leda till omfattande övervakning. Parlamentets nej innebär att förslaget måste omarbetas och att EU-parlamentet därefter kommer att få ta ställning till det på nytt igen i september.

Det är inte så att man är ute efter att försämra upphovspersonernas rättigheter, vilka man tvärt om vill stärka. Problemet är i stället att utskottets förslag anses kunna bli rättso-säkert. Men på vilket sätt anser man då att förslaget inte blir rättssäkert?

I korthet säger artikel 13 i förslaget att plattformar som Youtube och Facebook tvingas att rensa bort allt innehåll med upphovsrättsskyddat material. Det innebär att videor, texter eller så kallade *memes* – ofta bilder med underhållande text – måste rensas bort. Det räcker med att en skyddad bild publiceras i en kommentarstråd. Allt innehåll som slinker igenom kan leda till kostsamma rättegångar. Därutöver säger artikel 11 i förslaget att de plattformar som länkar till material från exempelvis nyhetsmedier måste betala en avgift. Om någon länkar till en artikel på Twitter kan det i så fall bli en upphovsrättsfråga.

Varför tar jag då upp den här frågan här i vårt informationsblad. Jo, även vi i Indianklubben använder oss i mycket stor utsträckning av att vidarebefordra material som andra har publicerat. Det är den enda chansen för mig att själv kunna veta vad som händer och kunna sprida samma budskap vidare till dem jag tror kan vara intresserade av det. Samma sak gäller med bildmaterial. Hur skulle jag kunna förmedla intressanta bilder till er om jag bara skulle vara hänvisad till helt egenproducerade bilder? Jag kan ju inte gärna kasta mig på ett flygplan och fara till USA för att själv fotografera hur man plötsligt har börjat borra efter olja inne på ett indianreservat! Inte skulle jag heller kunna fortsätta med att länka till små videofilmer som redan ligger på Youtube (om de nu skulle tillåtas att ligga kvar där). De där länkarna som ni vet att jag har på vår hemsidas första sida. Och var går gränsen för vilka bilder av alla fantastiska konstverk som vi brukar ha på sista sidan i vårt informationsutskick var annan fredag, är att betrakta som kopieringsskyddade? Det här är bilder som jag konsekvent har hämtat från Internet och som är bilder som andra redan i sin tur har kopierat från andra sidor. De allra flesta är dessutom bilder som företag, som säljer dessa tavlor, har lagt ut i sina annonser. Frågan är alltså, var går gränsen för när det blir ett upphovsrättsintrång. Kanske skulle inte ens de här konstförsäljarna få visa upp fotografiska avbildningar av de tavlor som de har i uppdrag att sälja?!

En annan fråga är naturligtvis vilken risk skulle jag som personen, eller Indianklubben som organisation, löpa om vi fortsatte att publicera upphovsrättsmaterial inom vår begränsade krets. Det skulle med största sannolikhet inte finnas några piratkopieringspolis som jagar lilla Indianklubben. Men det är inte i första hand det som är problemet. Kritikerna till förslaget har i stället tryckt hårt på att det kommer att bli de stora publicisterna som Youtube, Twitter, Facebook, Google, Spotify och liknande som kommer att bli utsatta för övervakning och som för att skydda sig själva då kommer att införa omfattande självcensur. Alternativt plötsligt behöver börja betala upprättsinnehavare för att kunna fortsätta att förmedla sådant material. Något som antingen rycker undan deras förutsättning för att lägga ut materialet, eller att de i sin tur måste börja att ta betalt för det på något sätt. Kritikerna ser alltså faran i att informationsflödet kraftigt kommer att strypas om de föreslagna reglerna införes med nuvarande utformning. Man ställer sig också frågande till hur en kontroll av dessa reglers efterlevnad ska vara utformad. Här har man målat upp en mängd skräckscenarier om utveckling och införande av automatiserade sökprogram, som ska scanna av allt som läggs ut på Internet och via mer eller mindre "kloka" filter eller algoritmer helt enkelt kan komma att radera material som anses vara upphovsrättsskyddat.

Om det här skulle bli verklighet, så kan man alltså tänka sig, att sådant artikel- och bildmaterial som jag kopierar från tidningen Indian Country Today, direkt skulle stoppas av dessa filter och den ruta där jag hade tänkt mig att ni också skulle kunna läsa dessa nyheter plötsligt bara bli tomma i mitt utskick. Eller om Sveriges Radio skulle producera ett nyhetsinlägg, kanske med egna bilder, så skulle inte denna nyhet kunna vidarebefordras av till exempel Facebook. Upphovsrättsskydd är naturligtvis viktigt—men samtidigt svårt.

Antalet medlemmar

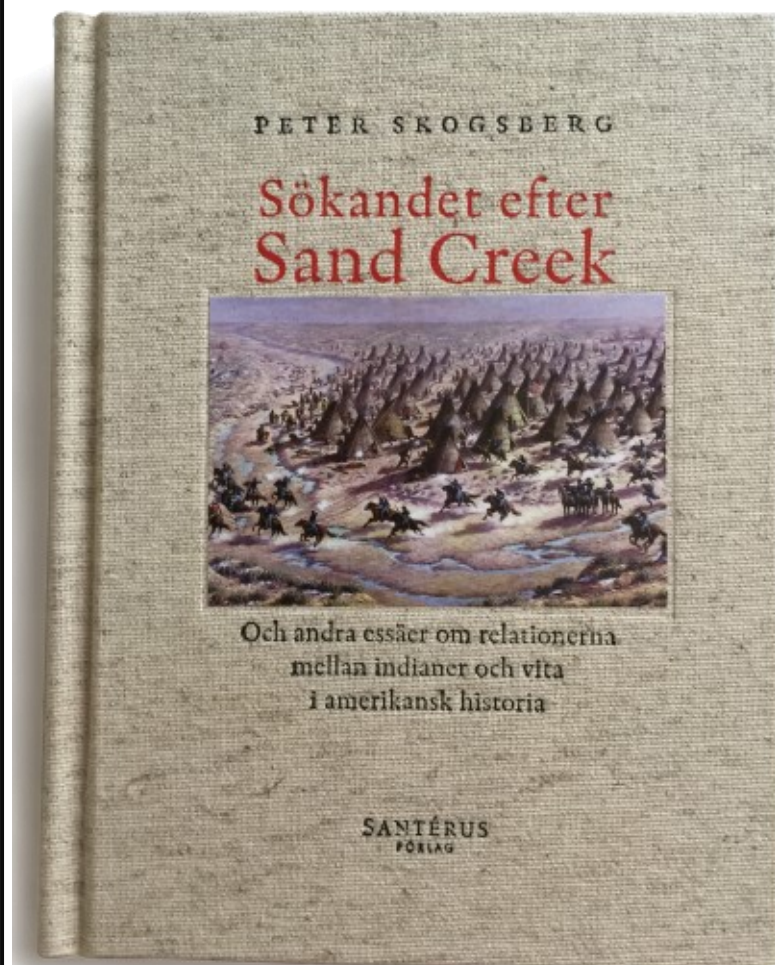
Efter vår träff på Etnografiska Museet har ytterligare några personer fått upp ögonen för vår lilla sammanslutning. En av dessa har också tagit steget och nu beslutat sig för att bli medlem. Vi hälsar därför Ida Seffers, från Bro, utanför Stockholm, välkommen i vår församling. Ida råkade vara på museet i ett annat ärende, men tyckte att vår verksamhet lät spännande och ville vara med. Vi hälsar Ida välkommen och hoppas att du ska finna ditt medlemskap givande. Det här innebär att vårt medlemsantal just nu är uppe i 143 medlemmar, då samtidigt en av våra tidigare medlemmar sent valde att förnya sitt medlemskap. Men det var ytterligare några andra personer som samtidigt visade intresse för medlemskap och vi får se vad det resulterar i så småningom.

Ny bok

En ny, mycket intressant bok, har just kommit ut i handeln. Det är vår medlem Peter Skogsberg som har skrivit en bok vars titel är: "Sökandet efter Sand Creek", men med underrubriken "Och andra essäer om relationerna mellan indianer och vita i amerikansk historia". Boken är utgiven på Santérus Förlag och omfattar 245 sidor i ett litet, behändigt format 180 x 140 mm, men med en väldigt gedigen bindning och ett fint omslag.

Titeln kan vid en första anblick verka något missvisande, varför underrubriken i det här fallet är väsentlig. Innehållet utgörs alltså av ett antal olika berättelser som, enligt bokens

sammanfattande slutord, berör ämnen som "slaget vid Little Bighorn, utrotningen av comancherna (vilka trots allt inte alls blivit utrotade), indiansk spelverksamhet i USA, fångenskapsberättelser, amerikansk indianpolitik i ett historiskt perspektiv, Black Hills och Laramiefördraget, samt om året 1876—ett anmärkningsvärt år i USA:s historia". Det avslutande kapitlet är så en berättelse om sökandet efter den rätta platsen där den fruktansvärda massakern på Black Kettles cheyenneindianer ägde rum den 29 november 1864, samt den långa och delvis kontroversiella processen om hur inrättandet av "The Sand Creek Massacre National Historic Site" på platsen i sydöstra Colorado gick till. Det är således detta avslutande kapitel som har givit boken dess huvudtitel. Men det handlar alltså inte om själva händelsen 1864, utan i stället om det komplicerade efterspelet, som ändå fick ett lyckligt slut i september 2006, hela 142 år efter den fruktansvärda massakern. Den massaker som har varit en skamfläck i amerikansk historia ända sedan dess.

16 svartvita bilder och två kartor, ett index och ett sammanfattande slutord, inkluderande ett foto på författaren, avrundar denna lilla fina bok, vars texter är välbalanserade och lättlästa och ger en god bild av de händelser och företeelser som de avser att berätta om. En bok som kan rekommenderas varmt. Finns nu i bokhandeln och kan även köpas via nätet från Adlibris och Bokus, eller direkt från förlaget.

Färsk befolkningsstatistik i USA

De amerikanska myndigheterna har nu lämnat ut sina uppskattningar av befolkningsutvecklingen från 2010 till 2017. Siffrorna är alltså uppskattningar och de avser bara sådana län (county) som har mer än 10 000 innevånare. Vi ska inte gå igenom rapporten i sin helhet, utan bara titta lite på hur några av totalerna ser ut och dessutom på hur det ser ut bland de indianska folken.

Den totala amerikanska befolkningen år 2017 uppskattas nu till 325.719.178.

De som uppger sig vara indianer i USA, inklusive Alaska (såväl fullblod som halvblod), är 6.795.785 vilket motsvarar 2,09% av den totala befolkningen. En siffra som år 2010 var straxt under 2%. Det har alltså skett en något större ökning i den indianska befolkningen än i den amerikanska totalen.

De som nu uppger att de är fullblodsindianer är totalt 4.104.295 motsvarande 1,26% av 2017 års totala befolkning.

Av delstaterna var det Kalifornien som hade den största mängden indianer, 1,1 miljoner, medan Alaska hade den största procentuella andelen med 20 %. I Kalifornien fanns även det län som hade det största antalet indianer. Los Angeles County rapporterade totalt hela 233.000.

Oglala Lakota County, S.D., är dock det län (county) i landet som har den högsta andelen indianer i sin befolkning. Där var indianerna helt dominerande med sin andel på hela 93.9 %.

Nya Westernfilmer

Ett antal nya DVD-filmer med innehåll som kan kallas "Western" har gått upp på säljlistorna under sommaren. Jag söker normalt mest efter filmer som har indianskt innehåll, men då sådana inte är alltför vanliga så blir det en och annan ren Western också ibland.

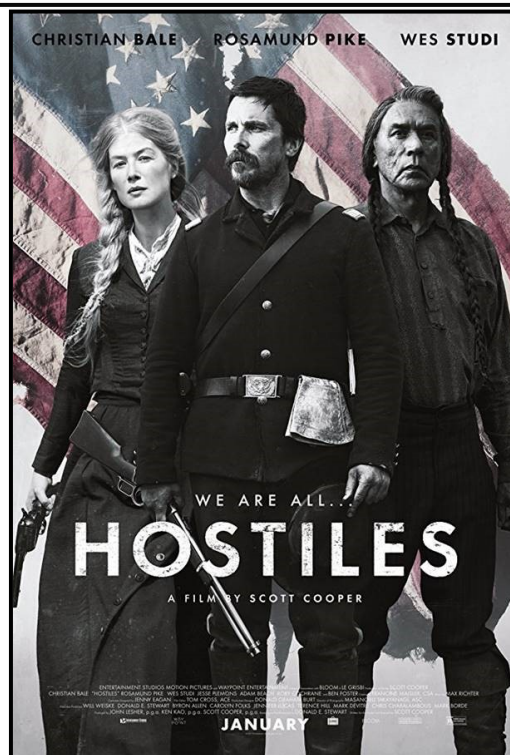
Av de filmer med indianska teman som kommit under sommaren, har vi redan tidigare skrivit om filmen "**Wind River**", som egentligen är ett rent polis-drama i nutid, men som utspelar sig på ett indianreservat, arapaho- och shoshonereservatet, Wind River, i Wyoming. Filmen tar visserligen upp den allvarliga situationen som numera råder på många olika reservat, med våld och hot mot de indianska kvinnorna. Men i det här fallet dock bara som en bakgrund och inledning till filmen, medan själva handlingen utgörs av den polisinsats som blir resultatet av en våldtäkt och ett mord på en indiansk kvinna. Filmen är dock bra ända fram till slutet, då filmmakarna inte har kunnat avhålla sig från att låta allt explodera i ett typiskt blodbad i äkta Hollywoodstil. Något som alltså egentligen känns helt onödigt, men förmodligen har bedömts viktigt för att få filmen säljande.

Den andra filmen med indianskt innehåll har titeln "**Hostiles**" och vi har redan aviserat den i ett tidigare utskick. Men nu väntar vi på att den ska få svensktextad premiär, som är satt till 30 juli. Den har dock varit tillgänglig i sin amerikanska originalversion en längre tid och **Esa Rantanen** har sett den och kommenterar den på följande sätt:

Köpte några filmer vid ett besök i London för några veckor sedan. En av dessa var en "indianfilm". Filmen utspelar sig år 1892. Indiankrigen är i sin slutfas och det finns endast några små fritt stövande band som vägrat att stanna i reservaten. I ett militärfort i New Mexiko har cheyennehövdingen, Chief Yellow Hawk, suttit fängslad i sju år. Nu är hövdingen gammal och döende i cancer och presidenten i Washington har beslutat att ge tillstånd för honom och hans familj att återvända till sina gamla hemtrakter i Montana. Fortets kommandant beordrar kaptenen Joseph Blocker, att tillsammans med några män, eskortera hövdingens familj norrut. Blocker, som är en veteran från indiankrigen, tärs av ett brinnande hat mot indianer, men tvingas ändå att åta sig uppdraget. Ett tag efter att sällskapet lämnat fortet kommer de till en nedbränd nybyggargård, där en enda överlevande kvinna

påträffas. Gården har attackerats av ett band comancheindianer. Hotet från dessa comancher ändrar den inre dynamiken i gruppen, eftersom de är en lika stor fara för de fångna cheyennerna som för deras eskort av vita soldater. Efter ett stopp vid ett annat fort utökas sällskapet ytterligare med en fånge och två soldater som vaktar honom. Fångnen, som visar sig vara en före detta vapenbroder till Blocker, skall till en stad längre norrut för att stå till svars för att ha dödat en indianfamilj på ett reservatet. Han är bitter och ifrågasätter att han ska dömas för att ha dödat indianer. Han har ju sett Blocker massakrera både kvinnor och barn under de tidigare fälttågen mot indianerna.

Som många andra berättelser är filmen en beskrivning av två resor. En yttre, farofylld färd till Montana och en inre resa som Blocker gör och som får honom att omvärdera det han gjort och sin rasism mot indianer. Det hela är en vacker, men mycket våldsamt film, som visar att det ännu finns nya vinklingar i det gamla temat kavalleriet mot indianerna.

Filmen beskriver inte indianerna något mera ingående, utan är en skildring av de män som i kavalleriet deltog i indiankrigen och hur dessa erfarenheter har format dem. I filmen kallas indianerna för "hostiles", men titeln har en dubbel betydelse som man även lyfter fram i affischen, så att den inte ska gå obemärkt förbi. En text som säger "We are all... Hostiles"! Slutomdömet är att det här är en film som definitivt bör vara intressant för indianklubsmedlemmar. / Esa Rantanen

Andra Westernfilmer som kommit under sommaren, men som inte har några indianska anknytningar, har titlarna : **Brimstone**, **Traded**, **Forsaken**, **Wild Horses** respektive **Hickok**. Jag köpte dessa, mest för att testa och se vad det var. Men tyvärr är det bara att konstatera att dessa filmer kan ni lika gärna vara utan. Om det nu inte är så att ni är den där typen som bara vill se så mycket våld som möjligt. För det är vad dessa filmer bygger på.

Brimstone till att börja med är en historia uteslutande om skräck, sadism och våld med religiösa undertoner. Skulle lika gärna kunna utspela sig i en nutida storstadsmiljö. Är alltså ingen Western även om man valt att göra den som en sådan.

Traded handlar om kvinnohandel, våld och svek, när en fader tvingas leta fram sina gamla skjutjärn och lämna sin ödsligt belägna ranch för att ta sig till Dodge City, för att där leta upp och rädda sin bortrövade dotter, som har hamnat i händerna på hjärtlösa affärsmän vars affärsidé är att driva det mest lönsamma horhuset i staden.

Forsaken är en mera traditionell Western, där en gammal revolverman, mot sin vilja, tvingas plocka fram sina revolverar igen för att stoppa en maktgalen affärsman i staden, där revolvermannens gamle far är en kyrkans man, med orubbliga tankar om rätt och orätt.

Wild Horses är då i stället en något mera "barntillåten" historia om en åldrande far som ser sitt imperium förfalla utan att vilja acceptera det. Men när förfallet övergår i grannfejden och mord då finns inte längre någon möjlighet att upprätthålla den falska bilden av godhet och välvilja. Sanningen gör sig slutligen påmind på ett brutalt sätt.

Hickok slutligen köpte jag för att jag trodde att här skulle finnas lite mera av riktig historia. Att det skulle handla om den berömde "Wild Bill" Hickok och hans liv. Och visst handlar det om honom, men besvikelsen blev stor. Inget av det här har något som helst med den verkliga historien att göra! Bara traditionell "pang-pang". Stor besvikelse!!!

Månadens konstnär

Konst är naturligtvis inte bara målningar, även om vi huvudsakligen har visat sådant här. Ett annat konstuttryck är hantverk av olika slag. Och det är en mästare i att åstadkomma konsthantverk som vi ska presentera nu. Det handlar om en man som har seminol-indianskt påbrå. Hans namn är Michael Terry och hans artistnamn är "Bad Hand". Den konstart han ägnar sig åt är att framställa kopior av indianska kläder, redskap eller andra bruksföremål. Produkter som idag är mycket dyrbara samlarföremål.

